

Händel:

Armida Abbandonata / Elhagyott Armida – Kantáta, HWV 105

Dietro l'orme fugaci del guerrier,
che gran tempo in lascivo soggiorno ascosa avea, Armida
abbandonata il piè movea;
e poi che vide al fine che l'oro del suo crine,
i vezzi, i sguardi, i preghi,
non han forza che leghi il fuggitivo amante,
fermò le stanche piante,
e assisa sopra un scoglio, colma di rio cordoglio,
a quel leggiro abete, che il suo ben le rapia,
le luci affisse,
piangendo e sospirando così disse:

Ah! crudele, e pur ten' vai,
e mi lasci in preda al duolo,
e pur sai che sei tu solo il diletto del mio cor.
Come, ingrato,
come puoi involare a questo sen,
il seren de' lumi tuoi, se per te son tutta ardor?

Per te mi struggo, infido,
per te languisco, ingrato;
ah! pur lo sai che sol da tuoi bei rai
per te piagato ho il seno,
e pur tu m'abbandoni, infido amante.

O voi, dell'incostante e procelloso mare
orridi mostri,
dai più profondi chiostri
a vendicarmi uscite,
e contro quel crudel incrudelíte;
sì, sì, sia vostro il vanto e del vostro rigore,
un mostro lacerar di voi maggiore;
onde, venti, che fate, che voi nol sommergete?
Ah! no, fermate.

Venti, fermate, sì,
nol sommergete, no;
è ver che mi tradi,
ma pur l'adoro.
Onde crudeli, no,
non l'uccidete;
è ver che mi sprezzò,
ma è il mio tesoro.

Ma che parlo, che dico?
Ah! ch'io vaneggio;
e come amar potrei un traditore,
infelice mio core?
Rispondi, o Dio, rispondi!
Ah! che tu ti confondi,
dubbioso e palpitante,
vorresti non amare, e vivi amante.
Spezza quel laccio indegno,
che tiene avvinto ancor gl'affetti tuoi.
Che fai, misero cor?
Ah! tu non puoi.

In tanti affanni miei assistimi almen tu,
Nume d'amore!
E se pietoso sei,
fa ch'io non ami più quel traditore.

Az elhagyott Armida szedte lábát,
a harcos szapora lépteit követte,
azét, kit sokáig buja termében rejtett;
s mikor végül látta, hogy hajának aranya,
bájai, pillantásai és könnyörgése nem elég erős, hogy meg-
béklyózza a menekülő szerelmezt,
abbahagyta a kifulladás sírását,
s egy sziklára ülve, kegyetlen bánattal telve,
arra a könnyű fenyő(hajóra) szegezte pillantását,
mely szerelmét elragadta,
és sírva, sóhajtva így szólt:

Ah! kegyetlen, mégis elmész,
itt hagysz engem a bánat szorításában,
pedig tudod, csak te vagy szívem gyönyöre.
Hogyan, hálátlan,
hogyan rabolhatod el e kebelből
fényed nyugalmát, ha érted lángolok?

Érted zokogok, áruló,
érted epedek, hálátlan;
Ah! Bár tudod, hogy csak a te gyönyörű pillantásod sebezte
meg eddig a keblem,
mégis elhagysz, hűtlen szerető.

Ó, ti, a változékony és viharos tenger
rettenetes szörnyei,
a legmélyebb zugokból
jőjjetek elő most bosszút állni értem,
legyetek kegyetlenek a kegyetlennel;
Igen, legyen tiétek a dicsőség, és eréllyel tépjétek szét a
nálatok is nagyobb szörnyeteket;
hullámok, szelek, mit csináltok, miért nem merítitek alá?
Ah, ne, megálljatok!

Szelek, álljatok meg, igen,
ne merítsétek alá, ne!
Igaz, hogy elárult engem,
de mégis imádom őt.
Kegyetlen hullámok, nem,
ne öljétek meg őt;
Igaz, hogy megvetett engem,
de ő az egyetlenem.

De mit beszéljek, mit szólok?
Ah! hogy tombolok;
hogyan is szerethetnél egy árulót,
szerencsétlen szívem?
Válaszolj, ó, Isten, válaszolj!
Ah! összezavarodtál,
kétkedve levegő után kapkodsz:
nem akarsz szeretni, de mégis szeretve élsz.
Szakítsd el ezt a méltatlan láncot,
mely fogva tartja még mindig vonzalmaidat.
Mit csinálsz, nyomorult szív?
Ah, nem sikerül.

Szenvedéseimben legalább te segíts rajtam,
szerelem istene!
És ha irgalmas vagy,
add, hogy ne szeressem többé ezt az árulót.